

[Undervisningsministeren]

bestemte politiske opfattelser eller bestemte livsanskuelser.

Endelig går jeg ud fra, at den såkaldte fredsundervisning holdes inden for de vedtagne undervisningsplaner, således at ordningen også er forenelig med de centralt fastsatte bestemmelser om målet for undervisningen i de enkelte fag.

Spm. nr. S 1505

Til *energiministeren* (22/7 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Da ministerens svar på spørgsmål nr. S 1100 af 21. maj 1986 og nr. S 1432 af 16. juli 1986 indeholder to forskellige forklaringer til spørgsmålet om ønsker om træffetid under konvertering fra bygas til naturgas, vil ministeren da oplyse, hvilket af svarene der er korrekt?«

Begrundelse

I de to spørgsmål fra spørgeren til ministeren (S 1100 og S 1432) indgår der i ministerens svar to forskellige betragtninger eller fortolkninger af, hvordan konverteringen skal forløbe, hvad angår individuelle aftaler om tidspunkter.

I det ene forventer ministeren, at HNG tager hensyn til individuelle ønsker om træffetid inden for de givne rammer.

I det andet svar ser ministeren det som hovedregel ikke for muligt, at forbrugerne kan aftale et fast tidspunkt.

Disse to svar – afgivet med to måneders mellemrum – viser en divergerende holdning til, hvad forbrugernes muligheder og rettigheder er.

Hvis ministeren kan sammenfatte en entydig mening og et klart svar, vil det være at foretrække, da reglerne vel er lavet sådan, at de ikke skal fortolkes på flere måder.

Svar (25/7 86):

Energiministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg ser ingen modsætning mellem de to besvarelser. Som det fremgår af begge svar, har HNG i konverteringsarbejdet måttet følge et snævert tidsskema og som følge heraf kun haft mulighed for at tage hensyn til individuelle ønsker om træffetid i tilfælde, hvor særlige forhold har gjort sig gældende.

Spm. nr. S 1506

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (22/7 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, om licensnævnets kendelse af 27. juni 1986 vedrørende fællesantenneforeningers pligt til at betale tvangslicens for at se nabolandenes TV-programmer gælder for alle fællesantenneforeninger med over 25 tilsluttede eller kun for de 12.000 kabelhusstande, som er tilsluttet et kabelanlæg, der ejes af telefonselskaberne?«

Begrundelse

Det lader til, at der er divergerende meninger om, hvor mange der skal betale tvangslicens for at kunne se nabolandenes TV-programmer.

Ministeren har den 4. juli skrevet i Berlingske Tidende, at tvangslicensen kun vedrører de ca. 12.000 husstande, som er tilsluttet kabelanlæg drevet af telefonselskaberne. Den 17. juli bliver Boligselskabernes Landsforening citeret for, at 1,1 million husstande skal betale tvangslicens.

Svar (13/8 86):

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Tvangslicensnævnets kendelse af 27. juni 1986 om vederlagsbetaling for fordeling af programmer over kabelanlæg med mere end 25 tilslutninger gælder efter sit indhold direkte kun for Københavns Telefon Aktieselskab, Fyns kommunale Telefonselskab og Jydsk Telefon-Aktieselskab i disse selskabers egenskab af ejere af kabelanlæg, som for tiden omfatter i alt ca. 12.000 tilsluttede husstande. Det fremgår imidlertid af nævnets kendelse (side 2, 2. afsnit, linie 16–20), at både rettighedshaverne og teleselskaberne har søgt at tilrettelægge deres sagsførelse således, at nævnets afgørelse reelt ville kunne være retningsgivende også for andre ejere af kabelanlæg i Danmark, f.eks. antenneforeninger eller kommuner.

Spm. nr. S 1507

Til *finansministeren* (22/7 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):